

РЕШЕНИЕ

№ 5526

гр. София, 05.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 22.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3025** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. Д. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 17, чрез адвокат А. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, срещу Заповед № 487/06.02.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, издадена от Младши автоконтрольор в 03-та група, 02-ри сектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП-СДВР/.

В жалбата са наведени доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. От процесуалния му представител е депозирана молба от 19.06.2023 г., с която от Съда се иска да отмени оспорената заповед по изложените в жалбата съображения. Претендират се сторените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 78 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Ответната страна – Младши автоконтрольор в 03-та група, 02-ри сектор в Отдел

„Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорения административен акт е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 763320/06.02.2023 г., съгласно който при оказано съдействие и по данни на свидетели очевидци АП 73: [населено място] по ул. „И. Д. - Куклата“ с посока на движение от [улица]към [улица], В. Д. С. управлява личния си товарен автомобил „Инфинитив ФХ 37“, с Рег. [рег.номер на МПС] . Водачът е спрял за проверка на [улица] същият категорично е отказал да бъде изпробван за установяване употребата на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабричен № ARNA 0142. Водачът е бил уведомен за започване на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 487/06.02.2023 г. /временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца/ и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП /прекратяване на регистрацията на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС] /. На В. Д. С., водачът на МПС, е издаден Талон за медицинско изследване № 0176501/06.02.2023 г. за УМБАЛ „Света А.“. Във водача са останали 7 броя стикери. Водачът е управлявал МПС със свидетелство за управление на МПС /СУМПС/ с изтекъл срок на валидност до 30.01.2022 г. и е бил сам в автомобила. Иззети са СУМПС № [ЕГН], Контролен талон № [ЕГН]; СРМПС №[ЕИК]; Други: 1 бр. ДЗ от АП 73; Т. № 0176501; ЗППАМ № 487/06.02.2023 г. и ЗППАМ № 488/06.02.2023 г.; Брой регистрационни табели: 2 бр. за рег. [рег.номер на МПС] /л.16-21/.

Въз основа на издадения АУАН, е издадено Наказателно постановление № 23-4332-002109/15.02.2023 г., с което на В. Д. С. за установените нарушения са наложени както следва: наказание по чл. 174, ал. 3, предл. първо от ЗДвП – глоба в размер на 2 000.00 лв., лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца и наказание по чл. 185 от ЗДвП – глоба в размер на 20.00 лв. /л.22/.

Въз основа на издадения АУАН е издадена ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 487/06.02.2023 г. /временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца/, в която е възпроизведена установената с АУАН фактическа обстановка, като е прието, че водачът отказва проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, поради което са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от лице с правен интерес – адресат на акта, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на индивидуалния административен акт на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени в жалбата.

Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, определя че, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Общата компетентността на младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в ОПП при СДВР, по издаване на оспорената заповед произтича от Заповед № 8121з - 1496 от 06.12.2016 г. на Министър на вътрешните работи, Заповед № 8121з-1624 от 09.12.2016 г. на Министър на вътрешните работи, Заповед № 513з – 1618 от 26.02.2018 г. на Директор на СДВР и Заповед № 513з – 13135 от 10.09.2020 г. на Директор на СДВР. Поради, което Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Оспорената заповед е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН, представен с административната преписка. Съдът не констатира липсата на фактически основания за издаване на оспорената заповед, поради което релевираните в жалбата доводи за неоснователни. Същата е мотивирана с конкретно изложени фактически съображения за извършено нарушение от жалбоподателя при управление на МПС, с посочване на фактите, определящи го като административно по чл. 174, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, в съответствие с които е приложена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП - правно основание на разпореждането за временно отнемане на свидетелството за управление на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му. В тази връзка, настоящият съдебен състав счита, че съдържанието на заповедта е съобразено с изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена във връзка с проведено и приключило административнонаказателно производство по реда на ЗАНН, в рамките на което е установено административно нарушение – деяние от хипотезата на чл. 174, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, съставляващо материалноправното основание за налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Следва да се има предвид, че закона, в разпоредбата на чл. 171 ЗДвП, не е обвързал прилагането на мерките за принуда с приключването на административнонаказателното производство с влязло в сила наказателно

постановление. За издаването на заповедта по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, следва да бъдат установени фактите от хипотезата на правната норма, а именно както в случая отказ за проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта.

Заповедта е издадена и в съответствие с материалния закон, противно на изложените в жалбата доводи. Безспорно фактите от състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. първо от ЗДвП са установени за целите на производството по чл. 171 от ЗДвП със съставения АУАН серия ГА № 763320/06.02.2023 г., имащ констативна функция и предвид, че същите са фактически основания за издаване на оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка.

АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, същият съдържа фактическото основание на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК. Жалбоподателят в настоящия случай не обори по надлежния ред в производството по оспорване на заповедта за прилагане на принудителната мярка фактическите констатации, поради което Съдът приема за безспорно наличието на предпоставките за издаване на административния акт по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон, предвиждащ налагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасност на движението и преустановяване на административни нарушения на водач, който отказва проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца“.

Следва да се има предвид и, че на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон притежават доказателствена сила до доказване на противното, а в процесния случай от страна на жалбоподателя по делото не се ангажираха доказателства за опровергаване на описаните в акта факти и обстоятелства. Поради това, Съдът счита, че не е оборена материалната презумптивна доказателствена сила на приложения към преписката АУАН серия ГА № 763320/06.02.2023 г.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се издава ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство за установяване употребата на алкохол – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Безспорно е доказано, че жалбоподателят е отказал проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол. Също така не се е явил и не е дал сравнителен материал за кръвно изследване, за което по делото е представен и Талон за медицинско изследване № 0176501/06.02.2023 г. за УМБАЛ „Света А.“ /л.20/.

Мярката по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по своята същност няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината, чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, и се прилага превантивно. За да приложи ПАМ, за компетентния административен орган е достатъчен съставеният надлежно АУАН с констатирано от компетентните лица нарушение, което при условията на обвързана компетентност го задължава да приложи посочената мярка.

Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, ПАМ се прилага под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца“. С настъпването на посоченото прекратително условие се преустановява действието на мярката, като в закона е предвиден максимален срок за приложението ѝ. Следователно определянето на конкретен срок на действие на процесната мярка не е задължителен реквизит на заповедта.

С оглед гореизложеното, Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в рамките на правомощията му, в необходимата писмена форма, съдържаща правните и фактически основания за издаването ѝ, при липса на съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и целта му, поради което същата е законосъобразна. Жалбата срещу оспореният акт се явява неоснователна и недоказана, и като такава следва да бъде отхвърлена.

По разноските в производството:

От страна на ответника в производството не се претендират разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 60-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на В. Д. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 17, чрез адвокат А. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, срещу Заповед № 487/06.02.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закон за движение по пътищата - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, издадена от Младши автоконтрольор в 03-та група, 02-ри сектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

